

Nu îi catalogați ca fiind idioți!

Un studiu de caz despre elevii cu dificultăți de învățare

Descrierea faptică a studiului de caz

Întregul studiu de caz se desfășoară pe parcursul unui întreg an școlar. John este un copil în vârstă de 10 ani. Era un băiat amuzant, îi făcea pe toți să râdă cu farsele sale, se pricepea de minune la strâmbături. Era bun cu cei din jur. Într-o zi, profesorul său a spus: "Vom lectura o poveste despre Sebastian și marea sa familie, iar fiecare elev din clasă va citi câte un paragraf." Lectura poveștii a fost începută de o fetiță și apoi a fost rândul lui John. A fost foarte șovăielnic când a trebuit să rostească primul cuvânt.

"Se-baaa-sss-ti-aaaniii."

Toți au știut că greșise. A urmat o pauză îndelungată și copleșitoare. Cum era posibil ca el să nu știe asemenea lucru? Cum era posibil ca el să nu fie capabil să citească?

Era complet roșu la față. Stătea cu capul atât de plecat, încât aproape atingea banca. A fost momentul său de evaluare.

Unul dintre băieți a început să chicotească. "Sebastian," a spus el, puțin mai tare. "Se spune corect Sebastian."

"Da, da," a spus John, încercând să schițeze un zâmbet bolnav. Încercă să facă o glumă. Încercă să continue lectura.

"Se poate ca altcineva să continue în locul lui John?" întrebă profesorul.

Acesta a fost începutul unei noi perioade pentru John. Secretul său fusese dezvăluit. Toți aflaseră că se confrunta cu o dificultate. Începu să fie tratat diferit. Umorul său era mai puțin amuzant. Colegii îl considerau un copil idiot, dar John nu era deloc idiot. Era rapid, și drăguț, și amuzant. Nu era capabil să citească bine, încă. Dar acest "încă" nu era o scuză. Era prea târziu pentru așa ceva.

Atitudinea și comportamentul elevului protagonist

John a început să fie tratat diferit. Umorul său a devenit mai puțin amuzant. Pe de altă parte, el a devenit mai puțin expresiv. A încetat să se mai joace cu restul colegilor din clasă. Obișnuia să petreacă timpul în clasă sau în sala de calculatoare, jucând jocuri sau accesând diverse site-uri cu informații despre fotbal. A început să absenteze și să interacționeze mai puțin cu clasa.

Motivația sa față de efectuarea temelor s-a redus semnificativ. Acest lucru a determinat eșecul în cazul unor cursuri, în mijlocul anului. Acest eșec l-a izolat chiar mai mult de restul clasei.

Atitudinea și comportamentul colegilor de clasă

Elevii îl tratau diferit. Umorul său a fost mai puțin amuzant. Ei pur și simplu îl fixau cu privirea și îl numeau "extraterestru". Uneori, când se adresa colegilor de clasă, aceștia râdeau de el și acest lucru îl enerva. Ceilalți elevi îl ironizau cu privire la modul în care folosea cuvintele și când se confrunta cu dificultăți de citire. Uneori, aceștia solicitau profesorului ca John să primească toate sarcinile ce vizau lecturarea unui text.

Atitudinea și comportamentul profesorilor

Se pare că profesorul din studiul nostru de caz a avut un comportament neadecvat pentru această situație. Sunt necesare acțiuni speciale cu scopul de a-l face pe John să se simtă mai bine și mai confortabil în ceea ce privește dificultatea lui de învățare. Oamenii sunt toți diferiți și unii dintre ei întâmpină mai multe dificultăți în situații ce sunt simple pentru majoritatea celorlalți.

Atunci când copiii nu învață să citească la timp, de exemplu, se creează foarte multă panică. Și acest lucru nu ar trebui să se întâmple, deoarece copiii învață să citească în momente diferite. Unii copii nu învață să citească decât la vârsta de 14 ani, apoi, ei citesc ca oricare alții. Nimeni nu poate nega că au existat copii care au învățat să citească la vârsta de 14 ani.

O asemenea atitudine a copiilor față de învățare este generală. Nu fiecare creier al unui copil de opt ani este pregătit să rețină informațiile prevăzute în curriculum-ul aprobat pentru clasa a 3-a. Și ce se întâmplă când ei nu învață la timp? Ei realizează că sunt mai "lenți". Este posibil ca aceștia să rămână în urmă.

Atitudinea și comportamentul părinților

John provine dintr-o familie numeroasă. El este al doilea dintre cei trei băieți. Părinții nu au remarcat nicio schimbare sau dificultate. John este un băiat deștept și este totdeauna amuzant și fericit.

Familia a fost informată de către profesor. Profesorul a menționat situația din clasă și a solicitat părinților să îi ofere sprijin în rezolvarea temelor. Le-a cerut să încerce să îi îmbunătățească stima de sine, de vreme ce asemenea situație i-a afectat sentimentele despre sine însuși.

Deși ei au părut dornici să ajute, nu au fost obținute rezultate decât la începutul celui de-al doilea semestru. Ulterior, profesorul a realizat că părinții nu au făcut nimic în acest scop.

Atitudinea și comportamentul directorului școlii

Directorul școlii a organizat o întâlnire împreună cu profesorul de la clasă și psihologul, solicitând o întrevedere cu părinții, aceștia nefiind disponibili. El a participat la etapele ulterioare, cerând să fie informat cu privire la fiecare pas al studiului de caz. Pentru moment, el monitorizează situația.

Atitudinea și comportamentul altor actori

Alți actori implicați în acest caz sunt factorii de decizie. Ei devin conștienți de ceea ce se întâmplă pe parcursul întâlnirilor cu alți membri ai școlii (director și profesori), în diversele momente în care au fost implicați în acest studiu de caz. Aceștia nu au întreprins nicio altă acțiune.